

17/10/2021

Η ηρωική Νάουσα εόρτασε την 109η επέτειο απελευθέρωσής της

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας



Δοξολογία για την 109η επέτειο της απελευθέρωσης της Νάουσας από τον τουρκικό ζυγό τελέστηκε το πρωί της Κυριακής 17ης Οκτωβρίου, μετά τη Θεία Λειτουργία, στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Ναούσης από τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας κ. Παντελεήμονα, που κήρυξε και τον θείο λόγο.





Παρέστησαν εκπρόσωποι των τοπικών, πολιτικών και στρατιωτικών αρχών, ενώ ακολούθησε τρισάγιο και κατάθεση στεφάνων στο ηρώο της πόλεως.



Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: «Καί ἕτερον ἔπεσεν εἰς τήν γῆν τήν ἀγαθὴν καί φυέν ἐποίησεν καρπὸν ἑκατονταπλασίονα».

Στὴν πνευματικὴ σπορά ἀναφέρεται ὁ Χριστὸς στὴν παραβολὴ τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου πού μᾶς εἶναι γνωστὴ ὡς παραβολὴ τοῦ σπορέως.

Ἀκούοντας τὴν παραβολὴ αὐτὴ ἐστιάζουμε συνήθως στὴν ἐρμη-νεῖα τῶν στοιχείων πού ἐμποδίζου-ν τὴν καρποφορία τῆς θείας σπορᾶς καί ἐπιχειροῦμε νά διε-ρευ-νήσουμε ποιό ἀπὸ αὐτὰ μᾶς ἀφορᾷ, ἔτσι ὥστε ὁ θεῖος σπόρος δέν καρ-ποφορεῖ στίς ψυχές μας.

Σήμερα ὅμως ἡ ἐπέτειος τῶν Ἐλευθερίων τῆς πόλεώς μας ἀπὸ τὸν τουρκικὸ ζυγὸ μᾶς παρακινεῖ νά ἐστιάσουμε στὴν τελευταία πε-ρί-πτωση πού ἀναφέρει ὁ Χριστὸς στὴν παραβολή, νά ἐστιάσουμε στὸν σπόρο πού ἔπεσε «εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν καί φυέν ἐποίησεν καρ-πὸν ἑκατονταπλασίονα». Καί μᾶς παρακινεῖ ἀκόμη νά τὴν συν-δυάσουμε μέ τὸν προφητικὸ λόγο τοῦ Κυρίου μας: «ἐάν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἀπο-θάνῃ αὐτὸς μόνος μένει· ἐάν δέ ἀποθάνῃ, πολὺν καρπὸν φέρει».

Ὁ σπόρος τῆς σημερινῆς παραβο-λῆς δέν εἶναι μόνο ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος, ὅταν πέσει σὲ ἀγα-θὴ γῆ, στίς καλοπροαίρετες δηλα-δὴ καί εὐσεβεῖς ψυχές τῶν πιστῶν ἀνθρώπων, φυτρώνει καί ἀποδίδει πλούσιους καρπούς, ἔργα δηλαδή ἀρετῆς καί ἀγιότητος. Εἶναι καί τὰ πιστὰ καί εὐσεβῆ τέκνα τῆς Ἐκκλη-σίας, τὰ

ὅποια, ἀφοῦ καλλιέργησαν στήν ἀγαθή γῆ τῆς ψυχῆς τους τόν σπόρο τοῦ Εὐαγγελίου καί ἀπέδω-σαν καρπὸν πολύν, ἐπέλεξαν στή συνέχεια τόν δρόμο τῆς προσφορᾶς καί τῆς θυσίας, ἐπέλεξαν νά γίνουν σπόρος καί νά ἀποθάνουν γιά τό κοινό καλό, νά ἀποθάνουν φέρο-ντας «πολύν καρπὸν» γιά ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Αὐτό ἔκαναν οἱ πρόγονοί μας, οἱ πατέρες καί οἱ μητέρες μας, πού ἐπαναστάτησαν γιά νά ἀποτινά-ξουν τόν βαρὺ τουρκικό ζυγὸ· πού ἀποφάσισαν μέ γενναιότητα καί τόλμη νά προσφέρουν τή ζωὴ τους καί τὴν ὑπαρξή τους «γιά τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη τὴν ἀγία καί τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερία». Αὐτό ἔκα-ναν οἱ πρόγονοί μας πού θυσία-σαν τὴ ζωὴ τους κατὰ τό ὀλοκαύ-τωμα τῆς Ναούσης εἴτε μαχόμενοι γιά τὴν ἐλευθερία εἴτε πέφτοντας στὰ νερά τῆς Ἀράπιτσας εἴτε μαρ-τυρώντας γιά τὴν πίστη τους στὸν Χριστὸ στό Κιόσκι καί στίς φυλα-κές τοῦ Λουμπούτ πασαῖ στή Θεσσαλονίκη.

Θά μπορούσαν νά μὴν ἐπαναστα-τή-σουν, θά μπορούσαν νά μὴν δια-κινδυνεύσουν τὴ ζωὴ καί τὰ προ-νόμιά τους. Ὅμως δέν τό ἔκαναν. Ἐπέλεξαν νά ξεσηκωθοῦν γιά τό κοινό καλό, γιά τὴν ἐλευθερία, πού ἤξεραν πὼς ἴσως δέν θά μπορέσουν νά τὴν ἀπολαύσουν οἱ ἴδιοι. Προτίμη-σαν νά θυσιασθοῦν καί ἔγιναν ὁ σπόρος πού ἔπεσε στή γῆ γιά νά ἀποδώσει καρπὸ. Ἔγιναν ὁ σπόρος πού πέθανε καί βλάστησε 90 περί-που χρόνια ἀργότερα τὴν ἐλευθε-ρία γι' αὐτὴν τὴν πόλη καί γιά τὴ Μακεδονία μας. Γιατί ἡ δικὴ τους θυσία, ἡ θυσία καί τό μαρ-τύριο τῶν ἡρωικῶν Ναουσαίων, ἦταν ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἐλευθερίας τῆς πόλεώς μας τό 1912. Ὁ δικὸς τους ξεσηκωμὸς, ἡ δικὴ τους συμμετοχὴ στήν ἐλληνικὴ ἐπανάσταση τοῦ 1821 γιά τὴν ἐλευθερία τοῦ Ἕθνους ἦταν αὐτὴ πού ἔκανε τόν ἐλεύθερο Ἑλληνισμό νά αἰσθά-νεται τό χρέος καί τὴν ἀνάγκη νά ἐλευθερώσει καί τὴ Μακεδονία καί τὴ Νάουσα καί ὀλόκληρη τὴν πε-ριο-χή μας, πού στέναζε ἀκόμη κάτω ἀπὸ τόν τουρκικό ζυγὸ ἀλλὰ καί ἀπὸ τίς ἐχθρικές βλέψεις γει-τονικῶν λαῶν πού ἐποφθαλ-μιοῦ-σαν τὴ Μακεδονία καί ἐμπόδισαν τὴν ἀπελευθέρωσή της μέ τόν Μα-κε-δονικό ἀγῶνα πού εἶχε προη-γηθεῖ.



Ἐορτάζοντας, λοιπόν, σήμερα τὰ Ἐλευθέρια τῆς πόλεώς μας, τῆς ἠρωικῆς πόλεως τῆς Ναούσης ἀπό τόν τουρκικό ζυγό, λίγους μήνες πρὶν νὰ ἐορτάσουμε τὴ συμπλήρωση 200 χρόνων ἀπὸ τὸ ὀλοκαύτωμά της τὸ 1822, τιμοῦμε ὅλους ὅσους ἀγωνίσθηκαν γιὰ τὴν ἐλευθερία μας. Ὅλους ὅσους ἀγωνίσθηκαν γιὰ νὰ διατηρηθεῖ ἡ πίστη καὶ ἡ ἐλπίδα γιὰ τὴν ἐλευθερία. Ὅλους ὅσους ἔδωσαν τὴ ζωὴ τους στὸν κοινὸ ἀγῶνα τοῦ Ἕθνους γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία καὶ τὴν ἐλευθερία. Τοὺς τιμοῦμε μνημονεύοντας «τῆς ὑπερόχου αὐτῶν θυσίας», ἀλλὰ καὶ μὴ ξεχνώντας ὅτι εἶναι καὶ δικό μας χρέος νὰ βάζουμε τὸ κοινὸ συμφέρον, νὰ βάζουμε τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος καὶ τοῦ Ἕθνους μας πάνω ἀπὸ τὸ προσωπικὸ καὶ ἰδιοτελές μας συμφέρον, πάνω ἀπὸ τίς μικρότητες καὶ τίς διχόνοιες πού μᾶς χωρίζουν, νὰ

είμαστε ένεργοί πολί-τες για νά συμβάλλουμε καί έμεϊς στήν ένίσχυση καί στήν πρό-ο-δο τής πατρίδος μας, χωρίς νά έπαναπαυόμεθα σέ όσα μάς χάρι-σαν οί πατέρες μας μέ τή θυσία καί τό αίμα τους, αλλά νά συνεισφέ-ρουμε όσο περισσότερο μπορούμε για νά παραδώσουμε στίς νεώτερες γενεές τήν πατρίδα μας καλύτερη από ό,τι τήν παραλάβαμε. Αυτό πε-ρι-μένουν από έμάς καί οί ήρωι-κοί πρόγονοί μας πού τιμοϋμε σή-με-ρα καί σέ κάθε έθνική έπέτειο. Άς κάνουμε, λοιπόν, καί έμεϊς τό χρέος μας.







© GerBekes IMBNK



© GerBekes IMBNK